

TARDOR

Sento el soroll de les meves pròpies trepitjades mentre corro. Sento l'aire fresc del matí sobre la pell.

La meva respiració acompanya el ritme de les meves sabatilles, mentre la meva ombra persegueix el moviment de les meves cames.

El dia va començar en silenci i vaig tenir l'impuls d'aprofitar-lo abans que desperti.

Em vaig calçar les meves sabatilles esportives, em vaig recollir els cabells en una coleta i vaig sortir. Sense més. Com si necessités veure per última vegada la ciutat; com si necessités acomiadar-me d'algú, d'alguna cosa, de tot.

Un cel gris i apagat m'esperava fora.

Amb els meus pantalons curts negres i la meva dessuadora esportiva a joc recorro els carrers buits de la urbanització més elegant de la zona.

Passeig per les voreres perdent-me en el paisatge que m'envolta, mentre el matí s'enfosqueix cada vegada més.

Els jardins de tardorenques tonalitats dels xalets s'oculten tímidament després dels cercols i murs de pedra, com intentant escapar del fred i l'arribada de l'hivern.

Una filera de robustos arbres m'escorta a cada metre que avanço i les gotes del primer plugim es colen entre les branques i les fulles, donant-li un toc estrany a l'ambient.

Intento buidar el meu cap de pensaments, fer una pausa per a fer callar la meva ment mentre faig exercici. Vull xopar-me del silenci que m'envolta i deixar enrere les meves preocupacions i problemes. Alliberar-me dels meus lligams i no perdre més temps.

Avui començo una altra vegada. Vull aprofitar cada segon. Viure i sentir cada moment, cada detall.

Només sento el so de les meves pròpies trepitjades, del rebot dels meus peus contra l'asfalt, de l'aire que omple els meus pulmons. Inhalo i exhalo.

El silenci d'un matí nostàlgic i serè m'embolica. I de sobte, tot s'interromp.

Un grinyol agut trenca el descans del dia. Em sobresalta, m'espanta i m'obliga a girar cap enrere ràpidament.

Em paralitzo.

Tot es torna negre...

Estic tirada en el sòl.

El meu cos, escampat sobre la vorera, comença a reaccionar; com si hagués estat submergit en un somni profund.

No sé quant temps a transcorregut.

Obro els ulls i contemplo el cel tempestuós sense entendre que és el que ha succeït.

Les imatges en un primer moment borroses i confuses van cobrant nitidesa.

Aixeco el meu cap i aconseguixo asseure'm lentament. Amb cura dono suport a la meva esquena sobre una paret coberta per una planta enfiladissa, les fulles marrons i fosques de la qual formen un matalàs trencadís que em sosté i em quedo allà, quieta.

Encara amb el cos anestesiats faig una pausa per aclarir la meva ment.

Miro al meu voltant, intentant entendre que va passar i com vaig acabar aquí, a un costat del carrer.

Veig una vella camioneta amb la part davantera destrossada i el lateral totalment enfonsat. Hi ha marques negres de pneumàtics al carrer i l'accident ha deixat innombrables trossos de vidres que esquitxen l'avorrit asfalt gris per tot arreu.

Em quedo contemplant l'escena fins que uns crits llunyans acaben amb el silenci i capten la meva atenció.

Gir brusquement la vista cap al seu origen.

Hi ha un home dins la cabina de la camioneta, del costat del conductor. Li dona cops al parabrisa del darrere de la cabina i la seva veu greu i forta em truca amb urgència.

Em reincorpo amb certs dubtes i busco amb la mirada alguna persona que pugui ajudar-lo, però m'adono que el veïnat està desert, com una escenografia abandonada. No hi ha ningú. Només jo.

El soroll dels cops desesperats m'aparta dels meus pensaments una altra vegada, i el meu cos adormit reacciona.

Em dirigeixo cap al costat del conductor el més ràpid que puc.

La porta del vehicle està completament enfonsada. Intento obrir-la sense aconseguir-ho. És impossible. Miro a l'home. Em fa senyes amb les mans i em diu que les portes no s'obren i que té una cama atrapada. M'assenyala cap al parabrisa del darrere.

Entenc el que vol que faci i assento amb el cap.

Sense perdre temps rodeig la camioneta i pujo a la caixa per la part posterior. Intento trencar el vidre donant-li puntades, però no ho aconseguixo. L'home m'indica una mena de bagul o compartiment de metall i em diu que allí hi ha eines.

En aquell moment, sento una explosió retronir sobre el meu cap i una pluja d'espurnes brillants cau al meu voltant. El meu cos se sacseja de l'esglai i miro cap amunt sobresaltada, i m'adono.

La camioneta ha quedat incrustada contra un pal d'electricitat que està a punt de caure's. A penes es manté en peus, gràcies als cables que encara ho sostenen. No hi ha temps. Caurà sobre la cabina del conductor. Caurà sobre nosaltres.

Busco amb desesperació i a tota pressa dins del bagul i trobo un tub de ferro.

No ho penso.

L'home em mira als ulls i es cobreix la cara.

Colpejo amb totes les meves forces el cristall, que es parteix en mil trossos. Repeteixo el moviment un parell de vegades mentre els fragments de vidre cauen dins i fora del vehicle, deixant un forat prou gran per a poder passar.

L'home m'apropa un braç. Tir d'ell cap a fora i aconseguix alliberar la seva cama. És bastant corpulent, així que amb molt d'esforç l'arrossego a través de la improvisada obertura. Amb tanta intensitat, que caic cap enrere d'esquena sense deixa-ho anar i immediatament escolto el baluern que fa el pal mentre aixafa la cabina per complet. L'impacte sacseja tot el vehicle i em quedo petrificada uns segons presa de la por, veient les amenaçadores espurnes que ens envolten.

Només quan l'home em crida que sortim d'aquí aconseguixo reaccionar.

Baixem del maleter a tota velocitat i ens allunyem ràpidament de la zona de perill.

Ens detenim a una distància prudencial del desastre i intentem recuperar l'alè a poc a poc.

Observo a l'home i veig que té la roba tacada de sang.

A través de la meva respiració agitada començo a sentir el so de les sirenes.

Tot passa davant dels meus ulls molt de pressa, com una pel·lícula que avança a més velocitat.

La primera ambulància s'emporta a l'home en llitera.

Arriben un parell de cotxes de la policia per a barrar la zona de l'accident.

De la segona ambulància baixen un parell de paramèdics. Em pregunten si estic bé.

Els contesto que sí, però és clar que no ho estic.

Em continuen fent preguntes. Vaig contestant, però em costa parar atenció i acabar les frases.

Els sorolls es van allunyant i els llums van baixant d'intensitat.

Em miro lentament les mans, els braços, les cames. Tinc algunes ferides petites.

Començo a sentir l'ardor en els talls de la pell.

Estic exhausta, mullada i amb el cos adolorit.

M'envaeix un cansament demolidor que em cobreix completament. Les forces m'abandonen, com si intentés avançar a través d'un pantà impenetrable.

Les meves cames s'afluixen irremeiablement i el meu cos perd l'estabilitat.

Els paramèdics aconseguixen col·locar-me sobre una llitera. M'asseguren amb corretges per a evitar que em caigui i continuen parlant-me per a cridar la meua

atenció, però ja no sento res. Veig com es mouen els seus llavis. No contesto. No sé què m'estan dient. Són paraules mudes. Només escolto silenci.

Pugen la llitera dins de l'ambulància i tanquen les portes.

L'ambulància comença a moure's. Suposo que cap a algun hospital.

Intento mantenir-me alerta però les meves parpelles estan cada vegada més pesats i els ulls se'm tanquen. Vull resistir-me però el cansament m'envaeix i em venç. Tot es torna borrós i s'enfosqueix gradualment.

Les imatges s'esvaeixen com els últims raigs del sol al capvespre.

Despert i estic tirada en el sòl.

El meu cos, novament escampat sobre la vorera, comença a reaccionar, com si despertés d'un mal somni.

Em reincorporo lentament i em sento. Torno a recolzar la meva esquena sobre la paret coberta per la planta enfiladissa i les fulles resseques cruixen contra el pes del meu cos.

Respiro profundament i tracto de buscar alguna explicació, però no la trobo.

Davant meu veig la camioneta xocada, i llavors ho recordo tot: el cel fosc, el meu cos adormit, els crits de l'home, els vidres esclatant, la desesperació de tots dos, les espurnes caient sobre nosaltres com navalles esmolades, el soroll del pal en aixafar la xapa, la nostra respiració agitada, les taques de sang de la seva roba, els llums de les ambulàncies...

Els crits llunyans tornen a captar la meva atenció.

L'home està dins de la camioneta colpejant el parabrisa amb desesperació, però no puc reaccionar.

El meu cos no es mou.

Escolto l'explosió i veig les espurnes amenaçadores caure al seu voltant. Vull aixecar-me però el meu cos no m'obeeix. Una sensació de fatiga insuportable domina cadascun dels meus ossos i músculs.

Sé el que succeirà i el pànic davant aquesta certesa s'apodera de mi.

La meva mirada es clava en els seus ulls suplicants.

El silenci que sura entre nosaltres no dura gaire, però aquests segons em semblen una eternitat.

Primer sento una fúria que brolla per les meves venes cremant-me per dins; després m'inunda una sensació d'impotència.

L'impacte del pal contra la cabina de la camioneta sacseja el terra.

No puc mirar.

Noto les llàgrimes recorrent les meves galtes.

El meu cos deixa de lluitar i entro en un estat d'apatia, de desolació.

No vaig poder salvar-ho i aquesta culpa em derrota.

La meva mirada perduda segueix el recorregut de la taca de sang a la vorera, just on el meu cap va colpejar contra el sòl ferm, fins al toll espès i humit que m'envolta.

Estiro un braç cap enrere i recorro el meu clatell lentament intentant descobrir la ferida.

Un calfred recorre la meva pell.

Miro el palmell de la meva mà ensangonada. El vermell intens i penetrant es grava en les meves pupil·les.

Sospiro profundament i tanco els ulls.

El meu cap es buida de pensaments i em xopo del silenci que m'envolta. Sento tot, aquí i ara. El fred en contacte amb la meva pell, el so de la brisa contra les branques dels arbres, l'aroma a herba mullada, les tonalitats dels núvols cobrint el cel, el sabor agre dolç del moment.

El pes inert del meu cos es recolza sobre les fulles de la planta enfiladissa i la tardor em cobreix amb el seu mantell.